

GREET ROUFFAER
ONTMASKERD

GREET ROUFFAER
ONTMASKERD
Greet Rouffaer – Bart De Bondt

ISBN 978 90 8679 180 4
NUR 402, 870

© 2008 by Roularta Books, Roeselare

Tel.: 051 26 65 59
Fax: 051 26 66 80
roulartabooks@roularta.be
www.roulartabooks.be

Beeld cover: Saskia Vanderstichele

Niets uit deze uitgave mag door elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Uitzonderd zijn korte fragmenten, die uitsluitend ten behoeve van recensies geciteerd mogen worden.

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage or retrieval devices or systems, without prior written permission from the publisher, except that brief passages may be quoted for review.

Wettelijk depot: D/2008/5166/106

Greet Rouffaer
ONTMASKERD
GREET ROUFFAER - BART DE BONDT

ROULARTA BOOKS

*In dankbare en liefdevolle berinnering aan mijn ouders
en beste vriend Lucas Van Frausum.*

Inleiding

Een gebroken spiegel, een breuklijn, dat is wat ik nog steeds zie als ik naar mezelf kijk na tien jaar en acht maanden. Niet enkel mijn buitenkant is gebarsten, ook mijn ziel staat sindsdien vol met diepe krassen. Het ongeval heeft mijn leven in tweeën gesplitst. Letterlijk. En op dat moment is er een 'voor' en een 'na' ontstaan. Ik was toen echt overtuigd dat het mooie spiegelbeeld van de Greet 'voor' het ongeval wel zachtjes zou vervagen. Maar ik besef nu dat ik mezelf wat heb wijsgemaakt, uit stille wanhoop om de 'na' beter te kunnen verdragen, beter te verteren, leefbaarder te maken.

En waarom heb ik die ochtend van mijn ongeval verdorie mijn gevoel, mijn intuïtie niet gevolgd? Ik stond net op het punt om 'opnieuw' te beginnen. Een ander leven te starten. Verhuizen naar een prachtig klein dorp, midden in de drukke stad. We gingen ons bijzonder goed voelen op die plek: rust, fijne vrienden, leuke kinderen. Een goede omgeving voor mijn zoon Elias. Ik kon gerust zijn als ik uit werken ging. Hij kon 's ochtends met de kinderen van de burens naar school vertrekken en als ik laat moest werken, kon hij altijd terecht. Er was daar voor hem nog een andere thuis. Een thuis waar hij gewoon zichzelf kon zijn, waar hij zich niet meer hoefde te verstoppen op zijn kamer om zich veilig te voelen voor de vele opmerkingen van mijn toenmalige partner Chris. Hij hoefde de minuten niet meer af te tellen tot ik thuiskwam. Ja, het was voor ons beiden een bijzonder mooi vooruitzicht daar te gaan wonen: een veilig oud eiland, omgeven door historische panden. Een kleine gemeenschap waar een afspraak gewoon een afspraak was en iedereen zich daaraan hield, zo simpel allemaal. Ook veel respect voor privacy en een

zachte eerlijkheid naar elkaar toe. Komen de kinderen te vaak onverwacht over de vloer? Zeg het gewoon, geen probleem, voel je vrij! En dat was nu net wat wij twee nodig hadden: vrijheid! Eindelijk!

Eén november was de perfecte dag om te verhuizen. Familie, vrienden, werkelijk iedereen stond klaar om ons te helpen, om de ‘overtocht’ vlot te laten verlopen! Ik had al veel te lang gewacht, te veel angst gehad om de stap te zetten. Ik had mijn zoon beter moeten ‘zien’ en onszelf al veel vroeger moeten bevrijden.

Ik heb nog vele jaren nadien heel vaak heimwee naar die plek gevoeld. Ik ben er echter nooit naartoe kunnen gaan. Ik ben nooit naar daar kunnen verhuizen. Ik heb mijn zoon nooit die vrijheid en veiligheid kunnen geven van dat mooie eiland midden in de stad. Die kans heb ik niet gekregen. Soms denk ik: waarom heb ik niet beter naar mijn gevoel geluisterd die ochtend van 30 oktober 1997? Waarom ben ik toen toch in Berchem vertrokken ondanks dat naar gevoel in mijn buik? Het zou de eerste keer geweest zijn dat ik gebeld zou hebben om mij ziek te melden, terwijl ik het helemaal niet was. En thuisblijven wegens een slecht (voor)gevoel, dat doe je toch niet!

Knokke, daar moest ik die ochtend naartoe. De hele week was er gesleuteld aan de opnameplanning: dagen waren gewisseld, uren anders. Het was dan ook een heel geregeld om mijn verhuizing te plannen. De lichte vrachtwagen moest afgehaald worden en nu moest iemand dat plots in mijn plaats doen. En ik ben daar niet zo goed in als alles zo onverwacht verandert, aangepast wordt. Maar toch temperde dit mijn opgewekt gevoel helemaal niet,

want ik keek echt uit naar zaterdag 1 november: de dag van de grote ommekeer voor Elias en mijzelf.

Onderweg in de wagen was ik in gedachten ons nieuwe nest al aan het inrichten. Ik had mijn vriendin Annick een boodschappenlijstje gegeven zodat er voor iedereen die ons zaterdag kwam helpen in eten en drinken voorzien was. En 's avonds zouden we Chinees gaan halen! Door dit leuke vooruitzicht verdween mijn naar voorgevoel een beetje. Ik moest in de buurt van een schooltje zijn, centrum Knokke. Die dag waren er opnames met Marc Coesens, Margot Neyskens en Staf Coppens. Lou Berghmans was de nieuwe cameraman. Het was de eerste keer dat ik met hem zou werken en ik was benieuwd.

Gelukkig was de catering al in orde zodat een bekertje koffie mij toch een beetje oppepte en mijn gedachten snel naar de set en mijn werk bracht. Hoe dan ook, ik had leuke vooruitzichten, maar er was uiteraard ook een minder mooie kant. Verhuizen betekende ook het stopzetten van een relatie. Eén die met veel ups en downs toch om en bij de zeven jaar had geduurd. Maar ik had de beslissing genomen en voelde me echt opgelucht dat er eindelijk een einde aan kwam.

Die dag was er, naast de nieuwe cameraman, nog een nieuwigheid op de set, althans voor mij, want een paar van mijn collega's en de crew hadden al kennis met elkaar kunnen maken! Daar stond ik. Oog in oog met de nieuwe aanwinst: een mobilehome voor kledij en make-up! Op dat moment had ik zeker de Oscar gewonnen voor het spelen van teleurstelling. Ik speelde echter niet, maar was zwaar ontgoocheld. Het ding zag er versleten uit, oud en gammel. 'Enfin Rouffaer,' zei ik tegen mezelf, 'hang de ve-

dette niet uit en wees blij, je zit warm en droog! Dus slik je commentaar in en doe je werk.'

Ik moest onwillekeurig denken aan een vergadering van enkele maanden daarvoor: een evaluatie over o.a. de accommodaties op locatie. Omkleden gebeurde toen in een gehuurde vrachtwagen van Avis. Tegen de wand van de laadbak was een tafeltje geplaatst voor de make-up. De stoel werd vastgehouden door een 'snelbinder'. Eén haak onder het tafeltje en één aan de armleuning van de stoel! Verwarming kwam van een Zibrokachel waar iedereen hoofdpijn van kreeg of later van een plat elektrisch vuurtje dat met twee haakjes aan de wand was bevestigd. Vlakbij die verwarming hadden wij ongeveer één vierkante meter om ons om te kleden en dit soms met twee of drie mensen tegelijk, want na een nachtopname wilde iedereen zo snel mogelijk naar huis! Dus het was kiezen tussen balanceren op één been of nog even koude lijden aan de laaddeur! Tja, *la vie d'une artiste*! Glitter en glamour. Ach, het had wel zijn charmes maar het was niet veilig. En daarom heb ik de vraag gesteld aan de productie om daar verandering in te brengen, want 'stel je maar eens voor dat iemand van ons zijn evenwicht verliest tijdens het omkleden en in dat vuurtje valt, wat gaan jullie doen als een acteur zich verbrandt?' Ik vond het hoog tijd dat men op locatie investeerde in een goed onderkomen voor kledij en make-up voor de komende jaren.

Het was koud die ochtend en er was wind, het had geen zin om die meeting weer in mijn hoofd te laten afspelen en mij druk te maken over het resultaat. Het ding was wat het was. Als ik zeg wat voor rilling er over mijn rug gleed toen ik die mobilhome zag, en de gedachte

daarbij: ‘Dit is het nu, dit is mijn voorgevoel,’ gelooft wellicht geen mens mij.

Carina verzorgde die morgen mijn make-up, en Heinz de kledij. Grappig eigenlijk, het eerste wat ik altijd deed toen ik op mijn werk kwam, was mijn kleren uittrekken. Mijn personage draagt namelijk geen lederen broek met bijpassende zwarte korte laarsjes en een vest van het Hard Rock Café! Nellie kleedt zich vrij klassiek, in die periode zelfs een beetje te braaf, althans dat was mijn mening, maar ik diende uiteraard de styliste te volgen op dat gebied. Met ‘Nellie kleding’ zette ik mij in de schminkstoel om van Carina wat kleur te krijgen! Eigenlijk was het koud in de mobilehome en Dries zou dat spoedig komen verhelpen. Ik had echt verwacht dat die wagen groter ging zijn, ruimer vanbinnen. Eigenlijk was er met het huren van dat gedrocht niet veel verbeterd tegen vroeger. ‘Mannen, weten jullie dat in de States elke acteur een eigen trailer heeft die tien keer groter en moderner is dan dit “geval”,’ grapte ik. ‘Ja maar, wij zitten in Knokke en niet in Hollywood, hé,’ antwoordde een collega. De toon was gezet. Wij hadden echt een fantastisch team, we kwamen héél goed overeen en er heerste een bijzonder aangename sfeer om in te werken. En net daardoor werden onaangename momenten heel goed verteerbaar. We wisten wel van elkaar dat we konden zeuren en zeveren over futiliteiten en uren doordrammen om uiteindelijk niets op te lossen, maar ’t luchtte op. En dat was ook al iets.

Dries was ondertussen binnengekomen om de verwarming weer op te starten. Hij had buiten de gasfles vervangen en wilde het vuurtje weer aan de praat krijgen. Gas, ik had en heb het er niet mee. Mijn moeder is ooit zwaar verbrand. Ze wilde een paar vlekken op een jurk

verwijderen en gebruikte daarvoor een product op basis van zuivere benzine. Ze tilde de jurk op om te kijken of de vlekken verdwenen waren, maar dit net iets te dicht bij het vlammetje van de bulex. Ik was toen twee jaar en zal het geluid en het beeld dat er toen volgde nooit meer vergeten. Een dof kortstondig gezoef en overal vlammen. Mijn moeder rende naar buiten met de brandende jurk in haar handen, mijn oudere broer Johan en ik volgden haar. De buurvrouw die in haar tuin stond, sprong over de haag, duwde mijn moeder op de grond en rolde haar in het gras om de vlammen te doven. Wat er daarna gebeurd is, kan ik mij niet meer herinneren.

Het nare voor gevoel waarmee ik thuis vertrokken was, had me opnieuw volop in zijn greep. En bovendien kreeg ik er nog een erg vervelende hoofdpijn bij. ‘Verdomme,’ zei ik tegen Carina de schminkster, ‘er heeft hier precies iemand in een hondenstront getrapt!’ Carina rook het ook, maar nergens waren hiervan sporen te bekennen.

Dankzij Dries werd het eindelijk wat warmer in de mobilehome, maar met al dat getater was de tijd voorbij gevlogen en had ik nog maar een klein kwartiertje voor ik op de set werd verwacht. Carina vertrok alvast naar de andere acteurs om even hun make-up te controleren en ik zei haar dat ik wel op tijd naar de set kwam, maar eerst buiten nog een sigaret ging roken! Ik bleef alleen achter in de mobilehome en deed mijn Nelliejas aan, want het was fris buiten. Ik nam uit mijn handtas een sigaret en een aansteker en draaide me naar de spiegel. Nog steeds met die hoofdpijn en die vieze geur in mijn neus. Ik bekeek mijn gezicht en ik herinner me dat ik heel tevreden was met de make-up. Ze had er toch weer wat van gemaakt, Carina: mijn wallen waren onzichtbaar zodat niemand kon

merken dat ik de laatste dagen slecht geslapen had door de op til zijnde veranderingen in mijn leven! Mijn korte haar lag goed. 'Zou ik er niet nog wat lak opspuiten, zodat het beter blijft liggen, want er is wat wind buiten,' dacht ik, 'nee, toch maar niet, Carina zal daar wel voor zorgen, te veel van dat spul is niet goed voor mijn haar.' Ik draaide me om en duwde tegen de deur om naar buiten te gaan.

Wat toen volgde is zo moeilijk neer te schrijven omdat ik angst heb om die hel weer helemaal opnieuw te beleven. Ik weet dat ik nu nachten na elkaar bijzonder slecht zal slapen, maar toch kies ik er bewust voor om dat moment te beschrijven. Wegvluchten van wat gebeurd is, zal nooit een weg naar heling bieden. Weinigen kunnen zich echt voorstellen hoe het is om de hel zeer bewust mee te maken. En ik wil het nu meedelen om uiteindelijk misschien een beetje meer begrip te krijgen van diegenen die mijn ongeval cynisch weglachten alsof het om een futiliteit ging.

Een dof maar krachtig oergeluid. Als een uit diepe krochten ontsnapte satanische ademstoot. Plots stond ik midden in de vlammen, overal vuur, een helblauw licht en een oorverdovend geraas rond mijn oren, angst, vooral angst voelde ik, het vuur begon aan mijn huid te vreten, het bleef razen en grazen, ik voelde geen pijn, enkel doodsangst, nee, ik wilde nog niet sterven, zeker niet op deze manier, ik begon als een halve wilde en met alle kracht op mijn gezicht te slaan, op mijn trui, een enorme oerkracht voelde ik in mij opborrelen, ik wilde weg daar, weg uit het vuur, eruit, weg, help me, ik wil mijn kind, mijn vader, moeder om te helpen, NIET NU, NIET OP DEZE MANIER, het bleef duren, ik bleef slaan, en plots waren de vlammen rondom mij verdwenen en werd het

stil, angstaanjagend stil. Wat was er gebeurd, was dit echt? Dit alles heeft misschien amper een aantal seconden geduurd, voor mij leek er echter geen eind aan te komen, een eeuwigheid. Ik was op het trottoir beland, ik kroop zo snel mogelijk recht, ik voelde me heel erg verward, Johan de assistent-cameraman kwam op me toegelopen en hij trok mijn jas uit want blijkbaar brandde die nog, ik smeekte hem om mijn haar te blussen, ik stonk, ik rook naar verbrand vlees, Heinz van de kledij hielp mijn trui uit te trekken want die bleef smeulen, ik voelde aan mijn hoofd en keek naar mijn handen, mijn haar of wat er nog van over was, kleefde aan de opgerolde huid van mijn handen, ik voelde flarden huid in mijn hals, mijn god, ik stonk als een aangebrand stuk vlees, het zat in mijn neus, mijn ogen, het was overal. Totale paniek overviel me, mijn hart pompte als gek, ik voelde mijn bloed kloppend door mijn aders stromen en mijn benen trilden, geen pijn, ik voelde geen pijn, ik ben in shock dacht ik, dit is nu in shock zijn. Mijn borsten, alstublieft, iedereen ziet mijn borsten, een onwezenlijke schaamte overviel me, in deze situatie eigenlijk het laatste waaraan je zou denken en waarover je je zou moeten schamen, en toch. Die ochtend had ik gewoon een hemdje aangetrokken, geen bh, en Heinz had dit samen met mijn trui uitgetrokken, vandaar dat ik half-naakt op straat stond! En daar maakte ik mij in godsnaam zorgen over, dat de mensen mijn borsten konden zien. De schaamte en mijn zwakke benen dwongen mij op mijn knieën, ik sloeg mijn handen voor mijn borsten en riep om hulp, een dokter en water, a.u.b. water. Een aantal mensen kwamen dichterbij om te helpen, maar niemand waagde het mij aan te raken. IJzig kalm en heel resoluut riep ik dat ze van mij af moesten blijven, raak me niet aan, een dokter en water, dat wilde ik, nu meteen. Ondertussen had ik ook al wel gezien hoe mijn handen eruitza-

gen, wit rozig, zwarte opgerolde huid, op het punt open te barsten, intuïtief voelde ik dat dit serieus was, dat ik zwaar gewond was. Op het moment dat ik dit goed en wel begon te beseffen kreeg ik pijn, hoe moet ik dit uitleggen, deze helse pijn, het is haast onmogelijk om deze onmenselijk barbaarse pijn te beschrijven. Is er iemand die mij helpt, mijn tanden kon ik niet meer stilhouden, het geluid van mijn tanden die op elkaar klapperden overheerste de stemmen rondom mij. Ik werd voorzichtig opgetild door iemand waarvan ik instinctief aanvoelde dat die mens mij ging helpen. Ik werd meegenomen naar het schooltje, bij het naar binnengaan passeerden we een glazen deur en heel bewust heb ik mezelf daarin heel kort aangestaard, ik zag wat het vuur had aangericht, verwoest, mijn gezicht, mijn handen, ik voelde de hysterie en de wanhoop naar boven komen en onderdrukte meteen dit gevoel omdat het mij in deze situatie geen stap vooruit zou helpen, integendeel. De hulpeloosheid die me overviel was enorm intens, blijf rustig, hou jezelf onder controle, bleef ik in mijn hoofd herhalen, je bent er nog, je leeft, je kan nog denken en denken is de realiteit onder ogen zien, beseffen dat de situatie zeer ernstig is, en dat het geen zin heeft om te panikeren, want dat helpt je geen stap vooruit, ik moest eerst zien om te gaan met de pijn.

Het was een opluchting toen de pijn iets draaglijker werd door het onderdompelen van mijn handen in fris water. Op mijn gezicht legde een brandweerman een natte doek, een voor mijn herinnering gele doek die hij regelmatig terug in het water duwde om er daarna opnieuw mijn huid mee af te koelen. Zijn ogen, zijn ogen die een onvoorstelbaar meevoelen en eerlijke bezorgdheid uitstraalden, zal ik nooit vergeten. Na zoveel jaar is zijn gezicht spijtig genoeg een beetje vervaagd, zijn blik niet. Hij

was ook de enige die mij mocht aanraken, ik vertrouwde hem, ik verdroeg hem in mijn buurt. Hij mocht de stank van mijn verbrande huid ruiken. Ik schaamde mij niet meer omdat hij mij begreep, zo voelde ik het aan. Door hem had ik, ondanks de immense pijn en de bedreigende angst, hoop dat alles in orde zou komen. 'Alles komt in orde Nellie,' bleef hij veelvuldig herhalen.

Tal van gedachten flitsten door mijn hoofd toen ik daar voor die emmer op mijn knieën met mijn handen in het koele water zat. Wachtend op de ambulance. Niet alleen Greet was verbrand, maar ook mijn personage. Wat moest ik daar nu mee? Ik kon toch onmogelijk de volgende morgen op de set staan? Ik wil nu naar huis in mijn bed rusten, slapen. Ik werd zo moe, voelde me wegzakken, wilde zachtjes inslapen. Het zou beter zijn als ik wat kon slapen, nee, nu niet wegvallen, doorgaan, erbij blijven, je moet weten wat er gaat gebeuren, je ogen niet sluiten, hier blijven, niet weggaan. De verplegers kwamen aangelopen met een draagberrie en legden me er kordaat maar met zorg op. Marc Coessens kwam me, net voor ik in de wagen werd gedragen, vragen wat er nu met de verhuizing moest gebeuren en of Chris op de hoogte gebracht moest worden? 'De verhuizing moet doorgaan, het koste wat het kost en nee, Chris moet niet op de hoogte gebracht worden, absoluut niet. Laat de verhuizing doorgaan alstublieft, ik wil zo graag met mijn kind naar het eiland in de stad.' De deuren sloten.

De rit naar Onze-Lieve-Vrouw Ter Linden in Knokke herinner ik me niet meer. De spoedafdeling kende ik evengoed als de dokters. Jarenlang waren deze gangen het decor van ons ziekenhuis in Wittekerke. Ik herkende de wachtkamer waar ze me binnenreden. Het was de plaats

waar ik andere personages moest insprak. En toen mijn personage volgens scenario werd neergeschoten, kwam ik hier ook op dezelfde plaats terecht met een schotwonde in het hoofd, om daarna drie weken in de studio ‘coma’ te spelen aan een beademingsmachine in een nagebouwde ziekenhuiskamer op de intensieve afdeling. Tot zover mijn link met dit ziekenhuis. Nu was ik ironisch genoeg een echt slachtoffer, dit was geen fictie.

Door wie en hoe ik verzorgd ben, kan ik niet beschrijven, ik vrees dat de morfine daar een stokje voor heeft gestoken of de gedeeltelijke amnesie tengevolge van mijn latere coma. Maar het telefoontje naar Kapellen, naar huis, het gesprek met mijn moeder, dat is één van die momenten in het ziekenhuis te Knokke die ik mij kristalhelder kan herinneren. Ik wilde haar zelf op de hoogte brengen van wat er met mij gebeurd was. Ik wilde niet dat ze een telefoon zou krijgen van iemand uit het ziekenhuis of het zou horen via de radio. Ik had al een vermoeden dat de pers er als de kippen bij ging zijn.

‘Hallo Rouffaer.’

‘Ben ik het hier, hé.’

‘Ah, al gedaan met werken of zit je nog aan de kust?’

‘Goh, euh, ik ben gewoon niet kunnen beginnen, want euh, er is een accidentje gebeurd op de set.’

‘Ik wist het, ik voelde het, wat is er gebeurd? Is het erg?’

‘Bwa, het valt nogal mee, er is een vuurtje in de mobiele home ontploft en mijn kin en handen zijn een beetje

verbrand. Ik word nu verzorgd in het ziekenhuis in Knokke.'

'Verbrand? Hoe?... Is 't erg? Ga je naar huis? Heb je pijn?'

'Ik heb geluk gehad, het valt goed mee en ik heb geen pijn, tja stom, hé... ik zal straks nog wel eens terug bellen, wilt gij Elias verwittigen, want ik wil niet dat hij het van iemand anders moet horen of via het nieuws of de radio, ik verwacht veel tamtam om niks.'

'Is Chris verwittigd?'

'Nee, en dat wil ik ook niet... zeg, ik moet opleggen, want ze willen mij weer verzorgen...'

'Belt gij nog terug straks?'

'Jaja... ik moet echt opleggen, dada dada.'

Wat de verpleger die de hele tijd de hoorn vasthield dacht, dat weet ik niet. Wellicht dat ik heel goed kon liegen.

Maar wat voor zin had het om mijn ouders doodongestruct te maken. Had ik dan in detail moeten vertellen hoe ik eruitzag, hoeveel pijn ik had? Ze hadden geen auto om snel naar Knokke te komen en daarenboven maakte ik mij vooral zorgen om mijn vader. Hij had in december 1996 hartproblemen gehad en een paar dagen op de intensieve afdeling gelegen. En ik wist dat hij zich altijd sterker voordeed dan hij was. Pas op, mijn vader was een taaie, een doorbijter. Héél hard voor zichzelf, zo eentje die nooit opgeeft! Maar hij was ook een ouder, net als

ik. En ik kon mij heel goed voorstellen hoe je als ouder reageert als een van je kinderen iets overkomt. Ik wist dat ze gingen panikeren en dat wilde ik absoluut vermijden. En dan die extreme ongerustheid van mijn moeder. Sinds ik het ouderlijk huis verlaten had, moest ik elke dag als ik thuiskwam van mijn werk mijn moeder bellen. Dat ik goed was thuisgekomen, hoe het was op het werk. Eén dag niet bellen en ik kreeg: ‘Ah, leefde jij nog?’ te horen. En ze zou nooit het telefoongesprek afgesloten hebben zonder te zeggen: ‘Zijt voorzichtig hé.’ Dus dat zegt toch genoeg over haar overbezorgdheid. Nee, ik heb er goed aan gedaan dat ik hen toen niet alles gezegd heb.

Ondertussen stonden ‘Janssen en Janssens’ aan mijn bed om een paar vragen te stellen. Ik dacht nog: ‘Die menen dat dus? Iemand die half aan flarden hangt nog even komen ondervragen?’ Ik kon op dat moment nog redelijk chronologisch vertellen, maar het kostte mij toch ontzettend veel moeite om geconcentreerd te blijven. Ik werd zo moe. Ik voelde mij wegzakken. Alles rondom mij leek irreëel, en die twee figuren waren zo weggelopen uit een stripverhaal. Of niet een van mijn collega’s een pik op mij had, was er jaloezie onderling? Wordt hier soms een aanslag geïnsinueerd? Laat mij alstublieft met rust, ik heb hier geen zin in! Ik zat onder de pijnstillers en realiseerde mij héél goed dat ik niet helder kon denken, en toch was het alsof mijn hersenen op twee niveaus werkten. Eén deel beantwoordde vragen, het functioneerde als een automatische piloot. Het andere deel bekeek alles meer van een afstand. Het was dat deel dat zich afvroeg wat voor zin het had om iemand in die toestand te ondervragen, iemand in shock? Niemand vroeg mij of ik dit wel wilde. Procedure boven de mens. Zolang je nog kan praten hoor je mee te

werken aan het onderzoek. Of je nu half aan flarden ligt en onder zware verdoving bent, heeft geen enkel belang.

‘Waar wil je naartoe? Gent, Antwerpen, Brussel, naar welk brandwondencentrum wil je gebracht worden?’

Brandwondencentrum? Antwerpen zeker, dan ben ik dicht bij huis, dat is gemakkelijker. In Antwerpen kunnen ze mij een hele goede crème geven en wat windeltjes omdoen. Dan kan ik daarna naar huis gaan en me gezellig installeren in de zetel en op mijn gemakske een filmpje zien. Wie brengt mij naar het Stuivenberg?

‘Er is een ambulance van Antwerpen onderweg naar hier om je te komen halen.’

Wablief, hebben ze hier in Knokke geen ambulances? Dus ik moet hier gewoon liggen wachten tot ze hier zijn vanuit Antwerpen? Is dit Knokke, dé mondaine badplaats? En ze hebben op dat moment zelfs geen ambulance ter beschikking om een slachtoffer te vervoeren naar een ander ziekenhuis! Ik voelde mij helemaal verward door deze situatie die trouwens achteraf gezien nog veel bizarder bleek dan ik me toen kon voorstellen. Gelukkig besepte ik dat toen nog niet.

Ik lig in een ambulance die gestuurd is vanuit het Stuivenbergziekenhuis van Antwerpen. Plotseling lig ik er gewoon in. Niet plat op een bed, maar eerder halfzittend. Omdat mijn longen waarschijnlijk ‘geraakt’ waren. De kans was heel groot dat ik een inhalatieletsel had opgelopen en het kon zijn dat de dokter onderweg moest ‘intuberen’ om te voorkomen dat ik zou stikken. Dus dat had eigenlijk al heel de ochtend gekund, stikken? Mijn god,

moeten ze nu echt een gleuf maken in mijn keel opdat ik straks behoorlijk zou kunnen ademen? Moeten ze echt snijden in mijn keel, zonder verdoving? Voor zover ik mij kan herinneren heb ik altijd al een naar gevoel gehad aan mijn hals. Ik kan ook niet zo goed een kraag verdragen, ik voel me daar steeds benauwd bij. Ik werd ijskoud bij de gedachte dat ze in mijn keel moesten snijden, ik voelde het gewoon al gebeuren.

En weer probeerde ik mij onder controle te houden om niet hysterisch beginnen te gillen. Ergens wist ik wel dat mijn situatie niet iets was om luchtig over te doen, de kans bestond dat ik zou kunnen sterven. Ik moest aan iets anders denken. Zijn er geen leuke dingen waaraan ik kan denken? Hoe gaat mijn gezicht eruitzien, mijn handen, plastische chirurgie? Aan leuke dingen denken, Rouffaer, leuke dingen! Nee, blijf bij de situatie. Vlucht niet. De realiteit is dat een plastisch chirurg mij vast kan helpen. Hij of zij maakt mij zeker weer zoals ik was. Misschien wel beter, wie weet. Maar mijn handen, wat gebeurt daarmee? Ze zijn mijn trots. Ik kreeg vaak complimenten voor mijn mooie handen. Als jong meisje dat begint te experimenteren met make-up, crèmes, lippenstift en nagellak was ik mij er héél bewust van dat ik zeer mooie handen had. En ik droomde van prachtige lange nagels. Maar natuurlijk moesten mijn nagels kortgeknipt zijn als ik meehielp in de zaak thuis. Mijn vader was banketbakker en de kinderen werden ingeschakeld om in de weekends en vakanties te helpen in de bakkerij of in de winkel. Ik was een fier meisje en wilde er steeds netjes uitzien. Ik kon toveren met plakband en schaar uit de winkel en doorschijnende nagellak. Ik plakte prachtige valse nagels en kleefde ze op mijn eigen nagels om zo de illusie te wekken dat ik zelf zulke lange nagels had. Uiteraard waren die dingen belachelijk, maar voor mij

was het super. Ik heb even geprobeerd om de klanten te bedienen met die valse ‘plakbandnagels’, maar heb dit snel moeten opgeven omdat de nagels steeds op een brood of een papieren zak bleven plakken. En ’s avonds in mijn bed speelde ik met mijn vingers op een denkbeeldige piano. Ik liet ze als het ware over de toetsen lopen, want ik was ervan overtuigd dat je op die manier lange slanke vingers kreeg en dat je nagels er sneller van gingen groeien. Een afgebroken nagel was een complete ramp voor mij, en nu hing de huid van mijn handen. Ze was opgerold door de hitte. Mijn vingers waren onwaarschijnlijk opgezwollen. Ze leken op worstjes. Dikke worstjes. Witgrijs van kleur. Wat moet ik ermee? Waarom is dit met mij gebeurd? Mijn prachtige handen zijn verdwenen. Plastische chirurgie aan handen, doen ze dat?

En dan mijn gezicht. Mijn neus, mijn lippen. Mijn mooie volle lippen waarvan ik de schoonheid altijd extra accentueerde met wat lippenstift. Volgens Carry Goossens was ik de enige vrouw die mooi oogde met lippenstift. Dat was alvast toch zijn bekentenis toen we samen in de lift zaten op de toenmalige BRT. Soms waren de kleuren die ik gebruikte héél zacht, passend bij mijn kleding. Maar meestal associeerde ik de lippenstift met mijn gemoedstoestand: vurig rood! Wat was het zalig te werken bij de televisie. Het was het paradijs wat de nieuwste snufjes op het gebied van make-up betreft. Ik voelde me net Alice in Wonderland wat geurtjes en kleurtjes aangaat! En wat met mijn neus nu? God ja, dat mag geen probleem zijn zeker om die weer te repareren. Er zijn wellicht wel een paar collega’s die reeds een neuscorrectie ondergaan hebben. Ik zal dat wel even navragen.

Hotsend en botsend reed de ambulance over de expresweg richting Antwerpen. Er waren toen nog heel veel verkeerslichten op deze weg en af en toe flitste het door mijn hoofd dat het wel héél stom zou zijn als we nu op een van die gevaarlijke kruispunten nog eens zouden botsen. Ik staarde voortdurend naar het plafond van de ambulance. Soms sloot ik mijn ogen en deinde wat weg om onmiddellijk daarna weer over plastische chirurgie te praten met de verpleegster. In die ambulance heb ik besloten om nooit meer naar mijn gezicht of handen te kijken tot ze genezen zouden zijn. Niet eerder. Vanaf dat moment waren ze taboe voor mij en maakten ze geen deel meer uit van mijn lichaam. Vanaf nu waren zij apart, niet meer verbonden met mij, geen onderdeel meer van een geheel.

‘Hou je maar rustig, het komt allemaal in orde.’

Ik kreeg geen enkele bevestiging van de verplegers of mijn redenering, mijn overtuiging dat alles wel opnieuw in oorspronkelijke staat kon worden hersteld, wel klopte. En dat begreep ik maar niet, waarom beaamden ze mijn stelling niet? Ze kunnen tegenwoordig zoveel. Al die Amerikaanse actrices, allemaal hebben ze verbouwingswerken ondergaan. Als het bij hen lukt, wel, dan lukt dat bij mij ook! Het was mijn manier om mezelf gerust te stellen. Ik was zo bang en had het zo ontzettend benauwd. Wat gaat er toch met mij gebeuren? Wat?

‘Greet, we nemen nu de afrit aan het sportpaleis en dan is het Stuivenberg niet meer veraf.’

Hetzelfde sportpaleis waar ik begin dat jaar, amper acht maanden eerder, een eerste ‘Gouden Oog’ kreeg als beste actrice. Ik droeg toen een gouden jurk en was héél uitgelaten omdat ik uiteindelijk, na drie nominaties op